

Старецътъ изгледа очудено сина. Той помисли, че злѣ е чулъ, та запита :

— Колко папури да земе, синко ?

— Едно кило !... Като се свърши, нека пакъ земе.

Дѣдо Генко загледа съмнително и изпитно сина, но, като този нищо не проговори, той попита :

— Та защо ти е едно кило папури за 2—3 кокошки ? Та и въ какво ще го тури Иванъ ? Пакъ и на дюкяна — нали видѣхъ завчера ? — въ човалчето има нѣма 1—2 кабрана !

— Не таково кило, тате, отвърна насмѣшно Бойковски, каквото знаемъ, ти и азъ, едно-връме и каквото може и до сега още да употребяватъ по васъ — па може и тукъ нѣкъдѣ — а една ока, нова ока !...

Старецътъ наведе глава и се замисли. Послѣ изведнажъ почна досадно :

— Холанъ, синко, тия нови оки, дѣто ги кайшѣ, и по насъ почнаха да се мѣркатъ. Смаяха се хората какво да правятъ. Не стига тая голѣма скѣпотия и тия тежки данъци, ами сега и туй отгорѣ ! Кога купуванѣ нѣщо, не можешъ да се увѣришъ, тамамъ ли ти сѣ дали, и да прѣсмѣтнешъ колко пари сѣ ти зели. Зимай, каквото ти даватъ, и давай, колкото искатъ — и свършено ! Не знаешъ съ нова ока ли продаватъ, или съ стара. Всѣки казва : „Ексикъ оки !“ — Объркаха се и търговцитѣ : свързаха имъ се рѣцѣтъ, не могатъ да намѣрятъ хесапа, та алжшъ-веришѣтъ спрѣ. Ала тѣхната работа е по-друга : купуватъ съ стара ока, а пѣкъ продаватъ съ нова. Е зеръ, тѣй имъ изнася ! Кажешъ ока, той ти дава таквазъ, каквато му понася. Ако земешъ да се разпавяшъ, той ти казва : „Съ нова ока продаваме, защото, който продава съ стара, глобява го царщината !“ Добрѣ, ами защо не купуватъ пакъ съ нова ?... Да кажатъ баримъ : „стара ли ока искашъ или нова ? старата ока толкова струва, новата пѣкъ — толкова !“ Тогава малко по-оправено. Най-много се объркаха сиромаситѣ — та кога ли сѣ тѣ оправени ? Кълнатъ : „Който е туй нѣщо направилъ, хаиръ да не види !“ Всѣки казва : „Това е нѣкаква уйдурма ; направили съ го нѣкои само за кяръ и да горятъ сиромашѣта. То нѣма за дълго да